

Arrest

nr. 337 384 van 9 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**
Handelend in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die beiden verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) mei 1995.

1.2. Verzoekster dient op 10 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 2 februari 2024 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 juni 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Hawiye-clan, subclan Sheekhaal. U bent geboren op 10 mei 1995 in Xaramka, gelegen in het district Jilib in de provincie Middle Juba in Somalië, waar u tot aan uw vertrek uit Somalië verbleef.

In 2014 trouwde u met A.F.M.. Een zestal maanden later besloot u van uw man te scheiden. In april 2015 leerde u A.A.O. kennen, een tussenpersoon bij de verkoop van vee behorende tot de minderheidsgroep Madhiban. Jullie wisselden telefoonnummers uit, waarna jullie elkaar meermaals per week contacteerden. Van tijd tot tijd controleerde uw oom uw gsm. Wanneer hij zag dat u met A. contact had gehad, nam hij uw gsm af. Uw oom wilde niet dat u met iemand van de Madhiban contact had. Na hem te hebben gesmeekt, kreeg u telkenmale uw gsm terug. Halverwege 2015 heeft A. uw oom gevraagd om met u te mogen trouwen. Uw oom weigerde, waarop jullie op 10 december 2015 in het geheim zijn getrouwd. Op 20 december 2015 kwam uw oom te weten dat u getrouwd bent. Uw oom zei dat u het huwelijk nietig diende te verklaren. U weigerde, waarop uw oom, die tevens lid was van Al-Shabaab, klacht ging neerleggen bij de terreurorganisatie. U werd er door Al-Shabaab van beschuldigd overspel te hebben gepleegd. Uw oom bracht u vervolgens naar AlShabaab, waar u werd opgesloten. 15 dagen later bracht uw moeder u een bezoek. Er waren op dat moment echter geen leden van Al-Shabaab aanwezig, waardoor uw moeder u ongezien en zonder veel problemen kon vrijlaten. Zij bracht u ergens buiten het dorp onder. U verbleef daar vier tot vijf dagen.

Op 20 januari 2016 vertrok u per auto naar Ethiopië. U verbleef tot ongeveer 20 februari 2016 in Ethiopië. Vervolgens trok u richting Soedan, waar u eind februari aankwam. Omstreeks 18 maart 2016 reisde u vanuit Soedan per auto naar Libië, waar u meer dan vijf jaar zou verblijven. Uw zoon A.A.A. werd op 1 oktober 2016 in Libië geboren. Tijdens uw verblijf in Libië werd u echter ernstig mishandeld. Bij terugkeer naar Somalië vreest u bovendien omwille van deze feiten te worden uitgescholden door de inwoners van uw dorp. Begin december 2021 trok u samen met uw zoon per boot richting Italië, waar jullie op 4 december 2021 zouden aankomen. Een dag later reisden jullie per bus naar België. U kwam op 6 december 2021 samen met uw zoon A.A.A. aan in België, alwaar u op 10 december 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

U legt een medisch attest aangaande opgelopen verwondingen van dokter V., alsook een medisch document met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking van dokter V. neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. Op 13 februari 2024 bezorgde u via uw advocaat enkele correcties als reactie op de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst blijkt uw kennis over A.A.O. en van uw relatie met hem onvoldoende om geloof te kunnen hechten aan de kern van uw relaas, met name dat u in een liefdesrelatie met A. verwickeld was. Zo bent u niet op de hoogte te zijn over de vroegere tewerkstelling van de ouders van A.A.O. Gepolst naar de werkzaamheden van de ouders van A., antwoordt u dat zij overleden zijn. Gevraagd wat zij vroeger deden qua werk, dient u het antwoord schuldig te blijven (CGVS, p. 13). Het is opmerkelijk dat de werkzaamheden van de ouders van A. nergens in uw gesprekken met hem ter sprake zijn gekomen. Ook blijkt u amper in staat te zijn het fysieke voorkomen van uw man te beschrijven. U gevraagd om het uiterlijk van A. te beschrijven, zegt u vaagweg dat hij geen grote of kleine man is. Daarnaast stelt u in nog vagere bewoordingen dat zijn huidskleur niet te zwart en/of niet te licht is. Gevraagd hoe de protection officer A. zou herkennen als hij hem over straat ziet wandelen, herhaalt u uw eerdere verklaringen. U voegt hier nog aan

toe dat er een klein stukje af is van één van zijn voortanden (CGVS, p. 30). Uw verklaringen over de persoonlijkheid van uw man A. Ali Omar en diens wensen en verlangens schieten eveneens tekort voor iemand die sinds april 2015 tot en met december 2015 meermaals per week contact had met A. (CGVS, p. 29). Gevraagd of u iets meer kan vertellen over het karakter van A., zegt u dat hij een goede persoonlijkheid heeft. Hij kan namelijk met iedereen omgaan (CGVS, p. 30). Gevraagd wat A. graag deed, verwijst u naar zijn werk als tussenpersoon bij de verkoop van vee. U zegt dat hij ooit zijn eigen winkel wenste te openen, maar hij geen geld had. Gevraagd wat hij dan juist wilde verkopen, stelt u dat hij eten wenste te verkopen. Naast uw bijzonder povere kennis over A. Ali Omar, zijn ook uw verklaringen over jullie relatie uitermate summier. Gevraagd om een anekdote te vertellen, stelt u elkaar niet vaak te hebben gezien. U verklaart dat jullie vaak over de telefoon hebben gepraat, maar jullie bijna niets samen hebben gedaan. Gevraagd wat jullie dagelijks bespraken, antwoordt u vaagweg dat jullie over liefde babbelden. Gevraagd om specifieker te zijn, stelt u dat jullie zeiden dat jullie van elkaar houden. Verder werpt u nog vaagweg op dat jullie over historische dingen spraken (CGVS, p. 30). Gepeild naar deze historische dingen, beweert u dat jullie spraken over wat hij deed toen hij jong was (CGVS, p. 30-31). Uw verklaringen over A. Ali Omar en de aard van jullie relatie zijn ruimschoots ontoereikend voor iemand die beweert A. van kleins af aan te kennen, sinds april 2015 tot en met december 2015 meermaals per week contact te onderhouden met A. en op 10 december 2015 met hem te zijn getrouwd (CGVS, p. 31). Deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook is uw kennis over het clanbehoren van uw man A. A.O. vrij beperkt. Gevraagd naar andere subclans van de Madhiban, dient u namelijk het antwoord schuldig te blijven. Gevraagd of u iets meer kan vertellen over de Madhiban, stelt u kortweg dat de Madhiban in Somalië als minderwaardig worden beschouwd. Gevraagd of u nog iets meer kan vertellen, antwoordt u van niet (CGVS, p. 11). Verder blijkt uw kennis over de terminologie onjuist te zijn. Gevraagd of u ooit heeft gehoord van de Midgan, antwoordt u bevestigend. Gevraagd of zij tot de Madhiban behoren, zegt u van niet. Gevraagd of de Midgan een ander woord betreft voor de Madhiban, antwoordt u weerom van niet (CGVS, p. 15). Wat betreft de term 'Gaboye', stelt u dat dit een andere naam voor de Madhiban betreft (CGVS, p. 14). Volgens bepaalde bronnen waarover het CGVS beschikt zou de term 'Midgan' echter een ander woord met pejoratieve bijklank betreffen voor het woord 'Madhiban'. Andere bronnen ter beschikking van het CGVS stellen dan weer dat de term 'Midgan' – net als de term 'Gaboye' – een verzamelterm betreft voor verschillende beroepskasten, waaronder de Madhiban zouden ressorteren (zie administratief dossier). Het is opmerkelijk dat u wél de term 'Gaboye' kan koppelen aan de Madhiban, maar u niet op de hoogte blijkt te zijn over de link tussen de Midgan en de Madhiban. Uw beperkte kennis over de beroepskaste van uw man ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas, daar uw problemen hun oorsprong kennen in uw huwelijk met een persoon behorende tot de minderheidsgroep Madhiban.

Dat u – een persoon behorende tot de Hawiye, subclan Sheekhal – bovendien een relatie bent aangegaan met een persoon behorende tot de beroepskaste Madhiban brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan het wankelen. Zo wordt de beroepskaste Madhiban in de Somalische samenleving door de leden van de meerderheidsclans onder meer als 'onrein' gepercipieerd. Een gemengd huwelijk wordt dan ook als taboe ervaren en kan bijgevolg tot een conflict leiden (zie administratief dossier). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat een persoon behorende tot de Sheekhal – een religieuze clan die zich lieert aan de meerderheidsclan Hawiye – zo lichtvaardig een relatie aangaat met iemand van een beroepskaste. U lijkt zich namelijk totaal niet bewust te zijn van de gevolgen die een dergelijke relatie met zich meebrengen. Zo stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud niet te hebben getwijfeld over uw huwelijk met A. A.O., omdat u van hem hield (CGVS, p. 31). U bleek evenmin een voorzichtige houding aan te nemen bij het contacteren van A.. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u meermaals vergat om uw communicatie met A. te verwijderen op uw gsm. Hierdoor wist uw oom u te betrappen (CGVS, p. 30). Ook uw bewering dat uw moeder het niet erg vond dat u contact had met A. A.O. komt zeer bevreemdend over (CGVS, p. 30). Deze bevindingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Het gedrag van uw oom komt daarenboven uiterst bedenkelijk over. U verklaart namelijk dat uw oom soms uw gsm controleerde. Wanneer hij merkte dat u contact had met A. A.O. nam hij uw gsm af. Hij was boos dat u contact had met iemand die tot de Madhiban behoort. Hij gaf uw gsm echter telkens weer terug nadat u of uw moeder hem erom smeekten (CGVS, p. 30). Indien uw oom daadwerkelijk wou vermijden dat u nog contact zou onderhouden met A., dan had hij uw gsm naar alle waarschijnlijkheid definitief afgenomen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het gedrag van uw oom geenszins rijmt met uw eerdere verklaringen waarin u stelt dat u niets mocht van uw oom (CGVS, p. 28). Uw verklaringen doen verder twijfels rijzen bij uw relaas.

Voorts plaatst het CGVS ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw ontsnapping. U verklaart namelijk dat u na 15 dagen gevangenschap met behulp van uw moeder wist te ontsnappen. Alle leden van Al-Shabaab dienden volgens uw verklaringen een vergadering in het dorp bij te wonen, waardoor uw moeder ongestoord het slot van uw cel kon openbreken (CGVS, p. 33). Uw verklaringen zijn eenvoudigweg niet ernstig. Het is geenszins aannemelijk dat de terreurorganisatie Al-Shabaab al zijn militanten zou hebben

verplicht om een bepaalde vergadering bij te wonen, daar een minimale fysieke aanwezigheid van leden van Al-Shabaab in hun gevangenissen een absolute noodzaak is bij het bewaken van deze gevangenissen. Dat u schijnbaar zonder veel moeite kon vluchten uit een gevangenis van Al-Shabaab tart dan ook alle verbeelding. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten danig wordt ondermijnd door enkele inconsistenties die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo legt u inconsistente verklaringen af aangaande het moment waarop A. A.O. aan uw oom heeft gevraagd om met u te mogen trouwen. Waar u bij de DVZ nog verklaart dat A. op 20 december 2015 uw hand heeft gevraagd aan uw oom (vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5), verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dan weer dat A. uw hand reeds in mei of juni 2015 heeft gevraagd aan uw oom (CGVS, p. 31). Gezegd dat u bij de DVZ heeft verklaard dat A. uw hand op 20 december 2015 heeft gevraagd, beweert u dat dit het moment was waarop uw oom te weten is gekomen dat jullie in het geheim zijn getrouwd (CGVS, p. 31). Uw verklaring kan niet overtuigen. Overigens legt u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS eveneens afwijkende verklaringen af over de duur van uw detentie. Waar u initieel verklaart ongeveer 10 dagen te zijn opgesloten door Al-Shabaab (CGVS, p. 28), wijzigt u dit later naar 15 dagen. U hiermee geconfronteerd, stelt u van 1 januari tot 15 januari te zijn opgesloten geweest (CGVS, p. 33). Uw inconsistente verklaringen doen finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft uw vrees om bij terugkeer naar Somalië te worden uitgescholden omwille van de feiten die in Libië hebben plaatsgevonden, merkt het CGVS op dat dit een louter hypothetische vrees betreft. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u nog contact heeft met de tante van A. A.O. die in Xaramka verblijft (CGVS, p. 16). Ook verklaart u dat de mensen in Somalië niet op de hoogte zijn over de door u aangehaalde feiten in Libië (CGVS, p. 7). Gezegd dat niemand in Somalië op de hoogte is over uw situatie in Libië en gevraagd waarom u denkt dat u zou worden uitgescholden bij terugkeer naar Somalië, verklaart u bang te zijn dat mensen die zijn gepasseerd andere mensen in Somalië op de hoogte zullen stellen (CGVS, p. 7). Echter, pas nadat de protection officer u meermaals heeft gevraagd welke mensen u in Libië heeft gezien, werpt u twee namen op. Twee namen van personen die nota bene uit uw dorp afkomstig zijn (CGVS, p. 6-7). Gevraagd waarom u hen niet eerder heeft vermeld, stelt u het nu pas te hebben begrepen (CGVS, p. 7). Uw verklaring kan gezien de duidelijke link van beide personen met Xaramka en de verschillende vragen van de protection officer naar personen in Libië echter geenszins overtuigen. Uw beperkte kennis over beide personen doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van hun aanwezigheid in Libië. Ondanks het feit dat zij eveneens tot de Tunni-clan behoren, blijkt u namelijk niet te weten tot welke subclan zij behoren. Ook over de reden van hun vertrek legt u uiterst beperkte verklaringen af. U komt namelijk niet verder dan dat ze beiden zijn weggelopen van Al-Shabaab. Gevraagd welke problemen zij hebben gekend met Al-Shabaab, zegt u daar niet verder over gevraagd te hebben. Het is echter weinig aannemelijk dat u na een jaar samen in het kamp te hebben doorgebracht niet op de hoogte zou zijn over hun subclan of hun specifieke beweegredenen om Somalië te verlaten (CGVS, p. 8). Op basis van bovenstaande elementen wordt weinig geloof gehecht aan uw verklaringen over de passage van twee personen in Libië die eveneens afkomstig zijn uit Xaramka.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Het medisch attest aangaande opgelopen verwondingen van 16 januari 2024 door dokter V. bevat een overzicht van de fysieke letsels die u verklaart te hebben opgelopen tijdens uw verblijf in Libië. De dokter attesteert een litteken op uw hoofd, rechterelleboog, linkerknie en linker- en rechterscheenbeen. Het attest ondersteunt uw bewering dat u weldegelijk fysieke verwondingen hebt opgelopen in het verleden en het CGVS stelt dit ook niet ter discussie. Dit attest kan bovenstaande vaststellingen evenwel niet ombuigen.

Verder legt u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming een medisch attest van 6 februari 2024 door dokter V. neer. Hieruit blijkt dat u onder meer gedeeltelijk geïnfibuleerd bent. Gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Somalië, uitte u de vrees om bij een volgend huwelijk door uw ouders te worden gedwongen opnieuw vrouwelijke genitale verminking te ondergaan. U zou namelijk opnieuw moeten trouwen (CGVS, p. 8). Gevraagd om welke reden uw ouders dit zouden verplichten, stelt u dat dit de cultuur is. U zegt dat een vrouw geïnfibuleerd dient te zijn wanneer zij opnieuw trouwt – wat overigens niet altijd een vereiste is in Somalië volgens de achtergrondinformatie. U verklaart zich tegen deze praktijk niet te kunnen verzetten (CGVS, p. 9). Hierboven werd het door u beweerde (geheim) huwelijk met A. A.O. echter niet geloofwaardig bevonden. Bijgevolg belet u het CGVS een duidelijk zicht te verkrijgen op uw werkelijke familiale situatie in Somalië, waardoor u zelf het onderzoek onmogelijk maakt naar uw vrees voor vervolging. Het is namelijk plausibel dat u nog steeds getrouwd bent met A.F.M.. Indien u niet langer met A.F.M. bent getrouwd, is het door u verklaarde volgende huwelijk een louter hypothetische vrees, wat niet volstaat om te besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees moet u in concreto aannemelijk maken, wat u niet doet.

Wat betreft de correcties die u op 13 februari 2024 bezorgde via uw advocaat als reactie op de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, merkt het CGVS op dat deze bovenstaande appreciatie evenmin wijzigen. U tracht in deze correcties te verduidelijken dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS 500 000 Somalische shilling bedoelde wanneer u stelde dat zij 500 Somalische shilling belastingen diende te betalen. Dit element werd in deze beslissing niet besproken en kan de eerder gedane vaststellingen bijgevolg ook niet wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun

bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Middle Juba te worden beoordeeld.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 wordt Middle Juba bestempeld als een regio waar er géén reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld. De EUAA benadrukt daarnaast dat mensenrechtenschendingen door al-Shabaab die de controle heeft over Middle Juba, onderzocht moeten worden in de context van de vluchtelingenstatus.

Middle Juba is gelegen in het zuiden van Somalië en vormt samen met Gedo en Lower Juba de deelstaat Jubaland. Het is de enige regio in heel Somalië die bijna volledig onder controle staat van al-Shabaab. De groepering concentreert haar bestuursapparaat en hiërarchie in de regio. De stad Jilib is het de facto hoofdkwartier van AlShabaab. Begin april 2023 vonden er in de stad confrontaties plaats tussen twee al-Shabaab fracties over de leiding van de groepering. Clanconflicten in de regio worden door de groepering onderdrukt.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Middle Juba geschat op 366.851 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 27 geweldsincidenten in de regio, waaronder de meerderheid valt onder de categorie explosions/remote violence (17). Dit zijn allemaal luchtaanvallen, uitgevoerd door (vermoedelijk) US AFRICOM, de ATMIS-troepen van het Keniaanse contingent en het Keniaanse leger. Hierbij vallen soms burgerdoden. De incidenten onder de categorie battles (5), zijn allen gevechten tussen AS-groepen onderling in de stad Jilib. ACLED noteert geen burgerslachtoffers door dit geweld. De terreurgroep is ook verantwoordelijk voor al het geregistreerd geweld tegen burgers (violence against civilians). Al-Shabaab executeert mensen op verdenking van spionage, omwille van het vervoeren van humanitaire hulpgoederen of als straf voor het plegen van een moord. ACLED noteert in totaal 87 dodelijke slachtoffers in de regio Middle Juba door het geweld. De meeste registreert ACLED onder violence against civilians met 41 burgerdoden. ACLED registreert ook 3 burgerdoden door luchtaanvallen op al-Shabaab in bewoond gebied. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van droogte, conflict/onveiligheid en overstromingen, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Middle Juba sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarnaar verwezen wordt in deze beslissing, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 17 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster verschaft een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen en beginselen, citeert artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de commissaris-generaal een veel te strenge en subjectieve beoordeling heeft gemaakt, zonder rekening te houden met haar kwetsbaar profiel.

In een eerste onderdeel gaat verzoekster in op de toekenning van de vluchtelingenstatus vanwege de problemen met Al-Shabaab.

Zij gaat in op de kwalificatie van haar vrees en de geloofwaardigheid van haar relaas. Verzoekster bespreekt haar verklaringen omtrent de relatie met A.A.O. Vervolgens gaat zij in op het gedrag van haar oom, haar ontsnapping uit de gevangenis en de vermeende tegenstrijdigheden in haar verklaringen.

Vervolgens gaat zij in op de vrees in verband met de gebeurtenissen in Libië, waarvan zij medische attesten heeft overgemaakt. Zij meent dat zij hierdoor kwetsbaar is en dat de gebeurtenissen uit Libië ook zichtbaar zullen zijn voor de mensen uit haar dorp.

In een volgend subonderdeel gaat verzoekster in op een vrees voor een gedwongen huwelijk en relatieve angst voor vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) bij een volgend huwelijk. Zij gaat ook in op haar zoon, waaromtrent in de bestreden beslissing geen beoordeling werd gemaakt van de risico's die hij loopt, omdat hij enerzijds nooit in Somalië heeft gewoond en anderzijds als een buitenechtelijk kind kan worden beschouwd.

Zij gaat ten slotte in op het voordeel van de twijfel.

In een tweede onderdeel gaat verzoekster in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als gevolg van de veiligheidssituatie in Somalië. Verzoekster bespreekt de humanitaire en veiligheidssituatie in Somalië, meer specifiek in Middle Juba en Mogadishu en stelt dat Mogadishu niet automatisch een goed vestigingsalternatief is.

Verzoekster verwijst in haar inventaris der stukken naar de door haar geraadpleegde bronnen.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal maakt op 5 november 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin hij volgende rapporten voegt:

- *“UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia van september 2022, beschikbaar op (...);*
- *EUAA Country Guidance: Somalia van oktober 2025, beschikbaar op (...);*
- *EUAA Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation van mei 2025, beschikbaar op (...);*
- *EUAA Country of Origin Information Query Somalia: Major political, security and humanitarian developments van 13 augustus 2025 (...)*
- *COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update), beschikbaar op (...)*”

3.2. Verzoekster maakt op 19 september 2025, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve

kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.5. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoekster verklaart haar herkomstland te hebben verlaten vanwege problemen met haar oom en Al-Shabaab, nadat zij in het geheim is gehuwd met een lid van de beroepsgroep Madhibaan. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoekster niet wordt betwist.

5.1.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster bij haar aanvullende nota van 19 september 2025 meer dan honderd pagina's aan medische historiek heeft overgelegd. De enige toelichting die verzoekster bij deze historiek verschaft is dat deze “*zijn bijzonder kwetsbaarheid verder [vaststelt]*”. Het gaat hierbij om een medische historiek van diverse kwalen, waaronder tandpijn, keelpijn, een verkoudheid en gynaecologische afspraken. Verder omvat het document talrijke medische verslagen omtrent een nodule in de rechter schildklierlob, waarvoor zij uiteindelijk op 14 juli 2025 een thyroidlobectomie onderging onder algemene anesthesie en die zonder problemen verliep. Ter terechtzitting aan de aanwezige raadsman gevraagd wat hij precies wilt aantonen, komt hij niet verder dan het louter aangeven dat de documenten de medische problemen van verzoekster aantonen. De Raad kan enkel vaststellen dat deze medische problemen – met uitzondering van de mishandelingen in Libië (zie *infra*) – los staan van verzoeksters vluchtrelaas en de beoordeling van de geloofwaardigheid hiervan. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat deze elementen een impact hebben op haar beschermingsnood of de behandeling van haar procedure om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het verzoekster vrij staat zich hiervoor te richten tot de daartoe geëigende verblijfsprocedure, met name een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens in de medische attesten wordt geattesteerd dat verzoeksters gezondheidstoestand haar zou hebben verhinderd om in het kader van haar asielprocedure eenduidige en volledige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. Evenmin wordt geattesteerd dat verzoeksters gezondheidstoestand een invloed zou hebben gehad op de behandeling van haar beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielprocedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Er wordt niet *in concreto* aangetoond dat haar problematiek haar verklaringen zou hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze.

5.1.3. Verzoekster verwijst verder naar haar profiel als iemand die enkel naar de Koranschool is geweest, die steeds in haar dorp heeft gewoond, die haar land van herkomst reeds negen jaar geleden verliet en waarvan leden van Al-Shabaab nog steeds in haar dorp aanwezig zijn. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat verzoekster in gebreke blijft *in concreto* aan te tonen op welke wijze dit profiel afbreuk zou doen aan de

beoordeling van de commissaris-generaal of hier een nieuw licht op zou doen schijnen. Waar verzoekster stelt dat van iemand met haar profiel niet dezelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde verklaringen kan worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serener was, merkt de Raad op dat noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoekster een kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een laaggeschoolde volwassen vrouw te boven gaan. Er werden algemene vragen gesteld omtrent haar verblijfplaatsen, haar levensomstandigheden, haar familie en de elementen die aan de grondslag van haar vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad of het verloop van enige tijd. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoekster, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Er werden door de *protection officer* ook zowel open als gesloten vragen gesteld die verzoekster toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat haar zou zijn overkomen. Zij bleek ook in staat om op deze vragen te antwoorden. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er haar, gelet op het door haar voorgehouden profiel, onredelijke verwachtingen werden opgelegd.

5.1.4. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

- (a) verzoeksters kennis over A.A.O. en van haar relatie met hem is onvoldoende om geloof te hechten aan de kern van haar relaas, waarbij (i) zij amper in staat is zijn fysiek voorkomen te beschrijven, (ii) gebrekkige kennis heeft over de ouders van A.A.O., (iii) verzoeksters verklaringen over zijn persoonlijkheid, diens wensen en verlangens tekortschieten en (iv) verzoeksters verklaringen over de relatie zelf uitermate summier zijn;
- (b) het is ongeloofwaardig dat verzoekster, als persoon horende tot de Hawiye – subclan Sheekhal, zo lichtzinnig een relatie zou aangaan met een persoon horende tot een beroepskaste, waarbij (i) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een dergelijk gemengd huwelijk als taboe wordt ervaren en tot een conflict kan leiden; (ii) verzoekster zich totaal niet bewust lijkt te zijn van de gevolgen van dergelijke relatie; (iii) verzoekster evenmin een voorzichtige houding heeft aangenomen bij het contacteren van A. en (iv) het zeer bevreemdend is dat haar moeder het niet erg vond dat zij contact had met A.;
- (c) het gedrag van verzoeksters oom komt bedenkelijk over, waarbij hij verzoeksters gsm controleerde en afnam wanneer hij ontdekte dat verzoekster contact had met A., doch telkens de gsm weer teruggaf en waarbij dit gedrag ook geenszins te rijmen valt met verzoeksters eerdere verklaringen dat zij niets mocht doen van haar oom;
- (d) verzoeksters verklaringen over haar ontsnapping zijn ongeloofwaardig, waarbij het geenszins aannemelijk is dat Al-Shabaab al zijn militanten zou verplicht hebben om een bepaalde vergadering bij te wonen, daar een minimale fysieke aanwezigheid in hun gevangenissen een absolute noodzaak is voor het bewaken hiervan;
- (e) verzoeksters geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door enkele inconsistenties in haar verklaringen, met name met betrekking tot het moment waarop A. aan haar oom heeft gevraagd om met haar te mogen trouwen en met betrekking tot de duurtijd van de detentie door Al-Shabaab.

5.1.5. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster hiertoe in gebreke blijft.

5.1.6. Verzoekster volhardt in haar verklaringen over haar relatie met A., dewelke zij zeer grondig acht. Deze overtuiging vindt evenwel geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals reeds op pertinente wijze werd uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoekster tracht verder haar gebrekkige verklaringen te verschonen door de omstandigheid dat hun contacten beperkt waren en dat zij elkaar enkel telefonisch spraken. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster verklaarde dat zij reeds in april 2015 nummers uitwisselde met A. en dat zij elkaar vijf tot vijf keer per week belden (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 29). Aangezien zij aldus ruim acht maanden op zeer frequente basis contact hadden met elkaar – zij verklaarde in december 2025 in het geheim met A. te zijn gehuwd – kan er wel degelijk worden verwacht dat verzoekster gedetailleerder kan vertellen over de persoonlijkheid van A. en over het verloop van hun relatie. Door louter haar verklaringen te herhalen, aan te geven dat deze betrekking hebben op subjectieve gevoelens, te poneren dat haar verklaringen over de persoonlijkheid van A. wel degelijk zeer concreet zijn en aan te geven dat de commissaris-generaal te streng is in zijn beoordeling, brengt verzoekster thans geen concrete elementen aan, die deze beoordeling aan het wankelen brengen of hier een nieuw licht op werpen.

5.1.7. Wat betreft de geloofwaardigheid van een relatie tussen een persoon, gelinkt aan een meerderheidsclan en een persoon van een beroepskaste, onderstreept de Raad dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat een huwelijk tussen iemand van/gelinkt aan een meerderheidsclan en iemand van een beroepskaste een taboe is, wat vaak zal leiden tot gewelddadige conflictsituaties. Het is hierbij nog moeilijker voor een vrouw van een meerderheidsclan om te trouwen met

iemand van de Madhibaan, dan omgekeerd (zie EASO, *Targeted Profiles Somalia* van september 2021, p. 63 en 74). Door aan te geven dat zij geen machine is en dat mensen vaak risico's nemen uit liefde, maakt zij niet aannemelijk dat zij en A. dermate lichtzinnig zouden omspringen met hun relatie en geheim huwelijk. Zoals de commissaris-generaal reeds aanstipte, verklaarde verzoekster dat zij nooit heeft getwijfeld om met A. te trouwen (zie NPO, p. 31). In het licht van bovenvermelde objectieve landeninformatie is het niet aannemelijk dat verzoeker zelfs niet even zou hebben getwijfeld om een relatie en huwelijk aan te gaan met een lid van de Madhibaan. Evenmin is het, in het licht hiervan, aannemelijk dat verzoeksters moeder geen enkel probleem had met het feit dat verzoekster contacten onderhield met iemand van de Madhibaan (zie NPO, p. 30). Verder moet worden opgemerkt dat verzoeksters blijkens haar verklaringen ook achteloos omging met het risico dat zij en A. liepen door in het geheim contact te onderhouden met elkaar. Dat verzoekster – ondanks dat zij reeds verschillende keren door haar oom werd betrap – zomaar zou vergeten om haar correspondentie met A. van haar gsm te verwijderen, is geenszins aannemelijk (zie NPO, p. 30). Ook het gebrek aan een concreet plan voor de toekomst, teneinde om te gaan met eventuele problemen die zich zouden stellen, ondergraaft de geloofwaardigheid van het relaas. Verzoekster gaf enkel aan dat zij meteen na hun trouw zouden weggaan uit het dorp, doch er blijkt niet dat over de haalbaarheid van dit ontsnapingsplan concreet werd nagedacht voorafgaand aan het geheim huwelijk, waarbij verzoekster verklaarde dat zij uiteindelijk niet uit het dorp zijn vertrokken omdat zij niet genoeg geld hadden om dit te doen (zie NPO, p. 32). Wat betreft de gedragingen van verzoeksters oom, herhaalt verzoekster haar verklaringen, doch hiermee brengt zij geen concrete elementen aan die de beoordeling aan het wankelen brengen of hier een nieuw licht op werpen. Verzoekster schetst een beeld van haar oom als een lid van Al-Shabaab, van wie zij niets mocht doen en die ermee dreigde haar te vermoorden als zij niet naar hem zou luisteren (zie NPO, p. 28). Verder schetste zij een beeld van haar leven onder Al-Shabaab, waar zij niet alleen over straat mocht lopen, niet mocht werken (behalve achteraan in het café van haar moeder thee maken) en niet met mannen mocht praten (zie NPO, p. 22). Het is in het licht van dit profiel en achtergrond reeds onaannemelijk dat verzoekster de vrijheid zou krijgen om een eigen telefoon te hebben, laat staan dat verzoekster meermaals haar telefoon opnieuw terug zou krijgen, nadat haar oom – een lid van Al-Shabaab – ontdekte dat zij dit toestel gebruikte om te communiceren met een man, bovendien van een beroepskaste. Het is weinig ernstig te stellen dat verzoeksters oom haar telefoon “niet voor onbepaalde tijd [kon] afnemen, omdat zij de hele dag thuis bleef en niet wist hoe iets moest doen zonder de telefoon”. Rekening houdend met het voorgaande, hecht de Raad geen geloof aan verzoeksters voorgehouden verboden relatie en geheim huwelijk met A., een lid van de Madhibaan.

5.1.8. Bovendien motiveerde de commissaris-generaal op goede gronden dat: *“Voorts plaatst het CGVS ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw ontsnapping. U verklaart namelijk dat u na 15 dagen gevangenschap met behulp van uw moeder wist te ontsnappen. Alle leden van Al-Shabaab dienden volgens uw verklaringen een vergadering in het dorp bij te wonen, waardoor uw moeder ongestoord het slot van uw cel kon openbreken (CGVS, p. 33). Uw verklaringen zijn eevnoudigweg niet ernstig. Het is geenszins aannemelijk dat de terreurorganisatie Al-Shabaab al zijn militanten zou hebben verplicht om een bepaalde vergadering bij te wonen, daar een minimale fysieke aanwezigheid van leden van Al-Shabaab in hun gevangenissen een absolute noodzaak is bij het bewaken van deze gevangenissen. Dat u schijnbaar zonder veel moeite kon vluchten uit een gevangenis van Al-Shabaab tart dan ook alle verbeelding. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten danig wordt ondermijnd door enkele inconsistenties die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo legt u inconsistente verklaringen af aangaande het moment waarop A. A.O. aan uw oom heeft gevraagd om met u te mogen trouwen. Waar u bij de DVZ nog verklaart dat A. op 20 december 2015 uw hand heeft gevraagd aan uw oom (vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5), verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dan weer dat A. uw hand reeds in mei of juni 2015 heeft gevraagd aan uw oom (CGVS, p. 31). Gezegd dat u bij de DVZ heeft verklaard dat A. uw hand op 20 december 2015 heeft gevraagd, beweert u dat dit het moment was waarop uw oom te weten is gekomen dat jullie in het geheim zijn getrouwd (CGVS, p. 31). Uw verklaring kan niet overtuigen”.

De enkele omstandigheid dat gevangenissen in Somalië geenszins vergelijkbaar zijn met gevangenissen in België, verklaart niet waarom alle bewakers van de gevangenis zouden vertrekken om een vergadering bij te wonen. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen omtrent de gebeurtenis van 20 december 2015 – met name of verzoeksters oom op die datum achter het geheim huwelijk kwam dan wel of A. op die datum aan verzoeksters oom heeft gevraagd om met haar te mogen huwen – poneert verzoekster zonder meer dat zij een samenhangende verklaring heeft gegeven voor deze tegenstrijdigheid, doch dit kan niet overtuigen. De Raad stelt, tezamen met de commissaris-generaal, vast dat verzoeksters verklaring niet meer betrof dan het wijzigen van haar verklaringen, zoals zij deze initieel heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wat geenszins kan volstaan.

5.1.9. De Raad acht het motief aangaande de verhouding tussen de termen “Madhibaan”, “Gaboeye” en “Midgaan”, evenals het motief aangaande de tegenstrijdigheid van de duurtijd van de detentie door Al-Shabaab als overtuigend, zodat hier niet verder op in dient te worden gegaan.

5.1.10. Wat betreft de gebeurtenissen in Libië, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: *Wat betreft uw vrees om bij terugkeer naar Somalië te worden uitgeschoolden omwille van de feiten die in Libië hebben plaatsgevonden, merkt het CGVS op dat dit een louter hypothetische vrees betreft. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u nog contact heeft met de tante van A. A.O. die in Xaramka verblijft (CGVS, p. 16). Ook verklaart u dat de mensen in Somalië niet op de hoogte zijn over de door u aangehaalde feiten in Libië (CGVS, p. 7). Gezegd dat niemand in Somalië op de hoogte is over uw situatie in Libië en gevraagd waarom u denkt dat u zou worden uitgeschoolden bij terugkeer naar Somalië, verklaart u bang te zijn dat mensen die zijn gepasseerd andere mensen in Somalië op de hoogte zullen stellen (CGVS, p. 7). Echter, pas nadat de protection officer u meermaals heeft gevraagd welke mensen u in Libië heeft gezien, werpt u twee namen op. Twee namen van personen die nota bene uit uw dorp afkomstig zijn (CGVS, p. 6-7). Gevraagd waarom u hen niet eerder heeft vermeld, stelt u het nu pas te hebben begrepen (CGVS, p. 7). Uw verklaring kan gezien de duidelijke link van beide personen met Xaramka en de verschillende vragen van de protection officer naar personen in Libië echter geenszins overtuigen. Uw beperkte kennis over beide personen doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van hun aanwezigheid in Libië. Ondanks het feit dat zij eveneens tot de Tunni-clan behoren, blijkt u namelijk niet te weten tot welke subclan zij behoren. Ook over de reden van hun vertrek legt u uiterst beperkte verklaringen af. U komt namelijk niet verder dan dat ze beiden zijn weggelopen van Al-Shabaab. Gevraagd welke problemen zij hebben gekend met Al-Shabaab, zegt u daar niet verder over gevraagd te hebben. Het is echter weinig aannemelijk dat u na een jaar samen in het kamp te hebben doorgebracht niet op de hoogte zou zijn over hun subclan of hun specifieke beweegredenen om Somalië te verlaten (CGVS, p. 8). Op basis van bovenstaande elementen wordt weinig geloof gehecht aan uw verklaringen over de passage van twee personen in Libië die eveneens afkomstig zijn uit Xaramka”.*

Verzoekster, die zich louter beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, brengt geen enkel dienstig argument aan, die deze beoordeling aan het wankelen brengt of hier een nieuw licht op werpt. Wat betreft de medische documenten met betrekking tot de verwondingen opgelopen in Libië, wordt dit noch door de commissaris-generaal noch door de Raad betwist. Zonder deze gebeurtenissen te bagatelliseren, maakt verzoekster hiermee nog niet aannemelijk dat deze gebeurtenissen zichtbaar zullen zijn voor de mensen uit het dorp of dat zij op een andere manier hierdoor een vrees voor vervolging dient te koesteren.

5.1.11. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekster stelt doorheen haar verzoekschrift dat de *protection officer* haar niet heeft geconfronteerd met de omstandigheid dat haar verklaringen onvoldoende waren, doch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* voldoende vragen heeft gesteld, teneinde verzoekster in staat te stellen haar vluchtrelaas in zijn totaliteit toe te lichten en dat er bovendien bijkomende vragen werden gesteld om verzoekster toe te laten haar verklaringen verder aan te vullen en uit te breiden. Dergelijke vraagstelling is voldoende.

5.1.12. Verzoekster voert ten slotte een vrees voor infibulatie bij terugkeer naar Somalië aan. Zij stelt dat zij vreest onder dwang te zullen worden uitgehuwelijkt en opnieuw VGV te moeten ondergaan.

5.1.13. De Raad merkt op dat uit het medisch attest van 6 februari 2024 blijkt dat verzoekster gedeeltelijk werd geïnfibuleerd.

5.1.14. VGV, van welke aard dan ook, vormt een ernstige en onomkeerbare aantasting van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vormen een daad van vervolging en vallen onder de noemer “*dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*” en “*dadens van genderspecifieke of kindspecifieke aard*”, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet. Deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De internationale bescherming waarin het Vluchtelingenverdrag voorziet, heeft tot doel de verzoeker tegen mogelijke vervolging te beschermen en niet de schade van een reeds ondergane vervolging te herstellen. Een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is overigens niet dienstig om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden dat voortvloeit uit een reeds ondergane vervolging, nu dit lijden er is, ongeacht de beschermingsstatus die de betrokkene desgevallend geniet. Waar niet wordt betwist dat VGV een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan en voor hen levenslang blijvende gevolgen kan hebben, zowel op lichamelijk als mentaal vlak, gaat het niet op te stellen dat het recht op lichamelijke integriteit van de betrokken vrouwen opnieuw wordt geschonden, louter door het voortdurende karakter van de reeds ondergane VGV, dat voortvloeit uit de gevolgen ervan, en derhalve deze permanente gevolgen gelijk te stellen aan dadens van vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

In casu wordt de VGV, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, als een eerdere vervolging gekwalificeerd.

De beoordeling of verzoeksters vrees voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5, en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat verzoekster, gezien haar individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42).

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, vierde lid, van de Kwalificatierichtlijn, bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt: *“51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.*

[...]

68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning)

In dit verband wordt onderstreept dat de bewijskracht, die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties, in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de vervolgingsgrond die de persoon die om bescherming verzoekt heeft aangegeven (cf. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: *“[...] De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”*).

Aangezien verzoekster reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze “goede redenen” houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (*“reasonable degree of likelihood-test”*) (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging kadert binnen het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg is de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke

omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde (cf. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261.439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, ook rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, §, 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;*
- e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”*

5.1.15. Uit het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië blootgesteld te worden aan vervolging, haar specifieke en individuele omstandigheden beoordeeld en afgewogen moeten worden in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Hierbij past het om de beschikbare landeninformatie over alle vormen van VGV, zoals infibulatie, als ook het risico op herinfibulatie nader te bekijken.

De Raad neemt hiervoor volgende landeninformatie en richtlijnen, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, in overweging:

- EUAA, *Country Guidance Somalia*, van oktober 2025, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. het EUAA, *Country of Origin Information Report Somalia: Country Focus*, van mei 2025;
- LIFOS, Migrationsverket en CEDOCA, *Somalia Female genital mutilation” Report (translation)*, van 13 mei 2025;
- EUAA, *COI Query. Somalia*, 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, *Somalia – Female Genital Mutilation*, 14 September 2022; Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, *The Somali Health and Demographic Survey 2020* en DIS, *COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)*, van februari 2021.

5.1.16. Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend, inclusief zuid-centraal Somalië, Puntland en Somaliland. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV heeft ondergaan, met infibulatie als de meest voorkomende vorm van VGV (zgn. faraonische besnijdenis, type III) (64 %). Volgens meerdere bronnen neemt de VGV-prevalentie niet af, maar is er wel een daling merkbaar van het aantal infibulaties. VGV wordt gewoonlijk uitgevoerd tot de leeftijd van 15 jaar. Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzet tegen VGV en overweegt om zijn of haar dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uit wel een voorkeur voor een sunni-besnijdenis (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er naargelang de verschillende regio's in Somalië geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden, het opleidingsniveau en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Ondanks het constitutionele verbod op VGV, ontbreekt het Somalië aan nationale wetgeving die VGV strafbaar stelt. In 2024 werd Galmudug de eerste staat die alle vormen van VGV verbod, hoewel de

handhaving beperkt blijft. Somalische vrouwen hebben verder te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot rechtsbescherming.

De beslissing tot het uitvoeren van VGV en de gevolgen van het niet-besneden zijn, kunnen niet los worden gezien van de sociale structuur van Somalië, waar het collectieve niveau sterk doorwerkt in individuele beslissingen. De beslissingsvrijheid van een Somalisch meisje of vrouw moet worden begrepen in het licht van voormeld collectief gedachtepatroon en de prevalerende patriarchale structuur van de samenleving. De familie en clan hebben een centrale plaats in het leven van een Somalisch meisje of vrouw, die van haar sociaal netwerk afhankelijk is voor de bescherming en het uitoefenen van haar rechten. Het huwen en het stichten van een familie betreffen verder de fundamenteën van de Somalische samenleving, waarbij het voor een jonge Somalische vrouw in de meeste delen van Somalië ondenkbaar is om ongehuwd te blijven. Voor de huwbaarheid van een Somalisch meisje/vrouw is het hierbij belangrijk dat haar maagdelijkheid niet ter discussie staat. De beschuldiging geen maagd meer te zijn, is het grootste stigma dat een ongehuwd meisje of vrouw kan dragen. Traditioneel is VGV, en in het bijzonder infibulatie, gelinkt aan de onmogelijkheid om seksuele betrekkingen te hebben, zodat het meisje of de vrouw als maagd zal worden beschouwd. Volgens de meerderheid van de geraadpleegde bronnen bemoeilijkt het niet-besneden zijn de huwelijkskansen van het meisje. Informatie over meisjes die geen VGV hebben ondergaan, verspreidt zich en leidt tot stigmatisering, discriminatie, het verspreiden van geruchten, sociaal isolement, verdenkingen van voorhuwelijks seksuele betrekkingen en reputatieschade voor de gehele familie. Een niet-besneden meisje of vrouw wordt als onrein beschouwd. UNFPA gaf in december 2023 aan dat veel clans VGV noodzakelijk achten, waarbij het niet-besneden zijn sancties met zich meebrengt. Zowel vanuit de familiale context, de clan, als de ruimere gemeenschap – bijvoorbeeld klasgenoten van het meisje – kan aanzienlijke sociale druk worden uitgeoefend om een besnijdenis te ondergaan, wat het moeilijk maakt om dit te weigeren of te vermijden. In grootsteden, zoals Mogadishu, kan het gemakkelijker zijn om het gebrek aan besnijdenis te verbergen, al blijft het zeer ongebruikelijk dat een familie de praktijk van VGV volledig naast zich neerlegt. Sommige moeders slagen erin hun dochters te beschermen. De mogelijkheid om dit te doen, hangt af van de persoonlijkheid van de moeder, of zij de nodige volharding in deze beslissing kan waarmaken en zich kan verzetten tegen de psychologische druk van zowel familie als de samenleving. De familie zal een ruim draagkrachtig netwerk nodig hebben, dat hun kijk op VGV deelt. Zelfs indien de moeder zich verzet tegen VGV, kan het gebeuren dat de ruimere familie het meisje, zonder medeweten van de ouders, alsnog besnijdt, dan wel dat het meisje hier bij het opgroeien zelf om vraagt, vanwege aanhoudende druk van haar leeftijdsgenoten.

Geïnfibuleerde vrouwen ondergaan desinfibulatie met het oog op seksuele betrekkingen in het kader van een huwelijk, om een bevalling mogelijk te maken of omwille van medische en/of gezondheidsredenen. De desinfibulatie kan worden uitgevoerd door een besnijdstster, een vroedvrouw of door de echtgenoot van de vrouw zelf. Dit laatste komt voornamelijk voor in Zuid-Somalië. De gevolgen en het risico op stigmatisering voor een gedesinfibuleerde jonge ongehuwde vrouw of meisje, hangen af van de context waarin zij leeft en de verwachtingen van haar familie en van haar toekomstige echtgenoot, die kan eisen dat zijn vrouw vóór het huwelijk opnieuw geïnfibuleerd wordt. Er wordt gerapporteerd dat getrouwde vrouwen gedesinfibuleerd kunnen worden in een ziekenhuis zonder dat iemand dit weet, op de echtgenoot na. Deze ingreep behoort tot de privésfeer van het gezin, maar ook dit lijkt af te hangen van de voorkeur die de man heeft voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw.

Het opnieuw (gedeeltelijk) dichtnaaien of herinfibulatie kan voorkomen in verschillende situaties, bijvoorbeeld: na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijks relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet “correct” is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. De keuzevrijheid die het meisje of de vrouw hierin heeft, is afhankelijk van de situatie waarin zij zich bevindt.

5.1.17. Specifiek wat betreft herinfibulatie na een bevalling, blijkt uit de landeninformatie onder meer het volgende.

Hoewel een bron van het UNFPA (*United Nations Population Fund*) aangeeft dat herinfibulatie in Somalië vaak voorkomt (“*very common*”) – er zijn geen geografische verschillen en het wordt beschouwd als een onderdeel van de bevalling – gebeurt dit niet systematisch. De herinfibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of, indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijdstster. De landeninformatie biedt geen eenduidig zicht op de manier waarop beslist wordt om een herinfibulatie uit te voeren. Hoewel over het algemeen sprake is van een keuzevrijheid voor de vrouw, kan die keuzevrijheid beperkt, beïnvloed of niet-gerespecteerd worden door de mening van de echtgenoot, van haar familie of van de aanwezige vroedvrouw, waartegen de vrouw zich moeilijk kan verzetten. Het kan dus voorkomen dat een vrouw een herinfibulatie ondergaat ondanks haar verzet of zonder dat zij hierover voorafgaandelijk werd geconsulteerd. De vrouw kan ook ‘vrijwillig’ opteren voor een herinfibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om haar echtgenoot seksueel tevreden te houden of omdat zij het oncomfortabel vindt om na jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben. Ook de gezinssituatie

van de vrouw, met name haar burgerlijke status en de vraag of ze al kinderen gebaard heeft, kan een rol spelen bij de beoordeling van het risico op herinfibulatie. Er wordt gerapporteerd dat herinfibulatie een grotere rol kan spelen bij vrouwen die jong genoeg zijn om kinderen te baren. De landeninformatie preciseert echter niet over welke leeftijdsgrens het zou gaan. Een UNICEF-bron wijst erop dat het opnieuw dichtnaaien herhaald wordt na de bevalling van de eerste twee tot vier kinderen. Een bron rapporteert dat herinfibulatie na bevalling minder van belang is bij gehuwde vrouwen omdat de vraag naar maagdelijkheid niet meer speelt, maar sluit dit niet uit. Hoewel het meestal de vrouw is die hiervoor kiest (al dan niet onder druk van haar familie en/of echtgenoot), kan dit ook tegen haar wil gebeuren na de bevalling en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing genomen door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Ook hier kunnen het standpunt van de echtgenoot en zijn voorkeur voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw en de druk die een vrouw voelt aldus relevant zijn.

Verder kan ook het type van de reeds ondergane VGV een rol spelen. Een bron rapporteert dat vrouwen die een sunni-besnijdenis ondergaan hebben, gewoonlijk niet ge(her)infibuleerd worden, hoewel ze hiertoe onder druk kunnen worden gezet. Er wordt gerapporteerd dat meisjes die een sunni-besnijdenis hebben ondergaan, wordt verweten dat ze “onrein” zijn en niet in staat worden geacht om hun seksuele verlangens te controleren.

Om het risico op herinfibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening worden gehouden met de globale context van de vrouw en kan de behandeling van andere vrouwen in de familie inzicht verschaffen in de manier waarop naar VGV wordt gekeken en toegepast. Het is derhalve gepast te wijzen op het fundamenteel belang van het persoonlijk onderhoud om een zicht te krijgen op het geheel van factoren die verzoeksters situatie kenmerken om deze naar behoren te kunnen beoordelen.

5.1.18. In het EUAA-rapport “*Country Guidance. Somalia*” van oktober 2025 worden in het kader van VGV drie risicoprofielen onderscheiden:

(1) Voor meisjes die geen VGV hebben ondergaan, bestaat er in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging in heel Somalië.

(“A well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the case of girls who have not undergone FGM/C in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, as in Somalia, FGM/C is a widespread and deeply rooted practice, predominantly carried out on underage girls.”)

(2) In het uitzonderlijke geval van vrouwen die niet aan VGV werden onderworpen moet bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster alsnog aan VGV zal worden onderworpen, rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat, de traditie binnen en de standpunten van haar familie over deze praktijk en het thuisgebied. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen.

(“For a woman in Somalia, not to have been subjected to FGM/C is very exceptional. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration. In the exceptional case that a woman had not undergone FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood, to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age (...) Marital status (...) Tradition and the views of family on the practice (...) Home area (...).”)

(3) Voor vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, wordt een onderscheid gemaakt naargelang type besnijdenis. Vrouwen die type III (infibulatie) ondergaan hebben, kunnen geheerinfibuleerd worden, bijvoorbeeld na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijks relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet “correct” is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. Vrouwen die een mildere vorm (type I of type II) ondergaan hebben, kunnen in bepaalde gevallen onderworpen worden aan een infibulatie (type III).

Er is uiteenlopende informatie wat betreft de prevalentie van verschillende vormen van herhaalde VGV. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet niettemin rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan.

(“There is diverging information regarding the prevalence of different forms of repeated FGM/C. Nevertheless, the following considerations can be highlighted and the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for woman and girls who have been subjected to FGM/C to undergo FGM/C again in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, should take into

account risk-impacting circumstances, such as: Age and marital status (...) Other (family) perceptions and traditions (...) Type of FGM/C experienced (...).”

5.1.19. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: *“Gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Somalië, uitte u de vrees om bij een volgend huwelijk door uw ouders te worden gedwongen opnieuw vrouwelijke genitale verminking te ondergaan. U zou namelijk opnieuw moeten trouwen (CGVS, p. 8). Gevraagd om welke reden uw ouders dit zouden verplichten, stelt u dat dit de cultuur is. U zegt dat een vrouw geïnfibuleerd dient te zijn wanneer zij opnieuw trouwt – wat overigens niet altijd een vereiste is in Somalië volgens de achtergrondinformatie. U verklaart zich tegen deze praktijk niet te kunnen verzetten (CGVS, p. 9). Hierboven werd het door u beweerde (geheim) huwelijk met A. A.O. echter niet geloofwaardig bevonden. Bijgevolg belet u het CGVS een duidelijk zicht te verkrijgen op uw werkelijke familiale situatie in Somalië, waardoor u zelf het onderzoek onmogelijk maakt naar uw vrees voor vervolging. Het is namelijk plausibel dat u nog steeds getrouwd bent met A.F.M.”*. Verzoekster biedt geen zicht op haar daadwerkelijke familiale situatie en bijgevolg evenmin op de gehanteerde familiale percepties en tradities, terwijl ze hiertoe ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad. Verzoekster verbindt haar vrees voor een herinfibulatie zelf uitdrukkelijk en uitsluitend aan haar vrees om opnieuw te moeten huwen (zie NPO, p. 8). Aangezien verzoekster geen zicht biedt op haar huidige burgerlijke staat, verhindert zij de Raad om een concrete inschatting te kunnen maken van de vrees om opnieuw te moeten huwen en de daaruit voortvloeiende vrees op een herinfibulatie. Het is immers geenszins duidelijk of verzoekster op heden al dan niet gehuwd is, al dan niet met haar eerste echtgenoot A.F.M. Bijgevolg kan niet blijken dat er in haar geval sprake is van een burgerlijke stand, een gezinssituatie of familiale percepties en tradities waaruit een risico op re-infibulatie zou voortvloeien. Minstens dient te worden aangenomen dat verzoekster zelf meent dat hieruit voor haar geen risico voortvloeit nu ze daar geen zicht op biedt. Verzoekster kan in haar verzoekschrift niet volhouden dat haar relatie met A. vaststaat (zie *supra*). In zoverre verzoekster nog stelt dat er een risico bestaat om geïnfibuleerd te worden omdat zij een vrouw is die haar land is ontvlucht, kan dit – rekening houdend met bovenstaande landeninformatie en, onder meer, het belang van een zicht op de daadwerkelijke familiale omstandigheden – niet volstaan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt aldus dat er in hoofde van verzoekster onvoldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan re-infibulatie zal worden onderworpen.

5.1.20. Gelet op de beschikbare landeninformatie, verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en het gebrek aan voldoende risicobepalende omstandigheden, dient de Raad dan ook vast te stellen dat *in casu* goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

5.1.21. Waar verzoekster nog wijst op een gebrek aan risicobepaling in hoofde van haar minderjarig kind, die nooit in Somalië heeft verbleven en die dreigt te worden beschouwd als een buitenechtelijk kind, wijst de Raad erop dat de *protection officer* uitdrukkelijk heeft gevraagd of verzoekster een vrees heeft voor haar zoon bij een terugkeer naar Somalië. Verzoekster beantwoordde deze vraag ondubbelzinnig negatief, enkel dat hij zonder een moeder zou zitten als zij wordt gedood (zie NPO, p. 34). Aangezien geen geloof werd gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas, wordt evenmin geloof gehecht aan haar vrees om te worden gedood bij een terugkeer naar Somalië, waardoor haar kind zonder moeder zou komen te zitten. Verzoeksters voorgehouden vrees in hoofde van haar minderjarig kind wordt dan ook ondergraven door het feit dat zij deze vrees niet eerder heeft vermeld gedurende de procedure internationale bescherming. Wat betreft de vrees om als een buitenechtelijk kind te worden beschouwd, herhaalt de Raad dat verzoekster geen zicht biedt op haar ware burgerlijke stand, zodat ook niet kan worden vastgesteld in welke familiale omstandigheden haar kind werd verwekt. Verder wijst de Raad erop dat verzoeksters minderjarig kind bij een eventuele terugkeer naar Somalië vergezeld zal zijn van verzoekster, die hem kan ondersteunen en helpen. Verzoekster concretiseert niet waarom het verblijf in Libië en Europa zou maken dat haar kind een risico op vervolging zou lopen in Somalië. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoekster in te vullen.

5.1.22. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Somalië kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat haar vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de loutere verwijzing naar de humanitaire situatie in Somalië geen betrekking heeft op verzoeksters persoon en aldus niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Somalië met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die uitgaan van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

5.2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster afkomstig is uit Middle Juba, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie aldaar dient beoordeeld te worden.

5.2.3. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beoordeling van de veiligheidssituatie heeft geactualiseerd middels de aanvullende nota van 4 november 2025.

5.2.4. Na een zorgvuldige analyse van de landeninformatie, die de Raad door beide partijen wordt verstrekt, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn geactualiseerde beoordeling dat:

“UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van oktober 2025 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De federale overheid en de lidstaten beheren gedeeltelijk het grondgebied. Grote delen van de lidstaten South West en Jubaland zijn onder de controle van de gewapende groepering al-Shabaab (AS) en in minder mate Hirshabelle en Galmudug. Confrontaties tussen enerzijds AS en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. AS blijft complexe aanvallen uitvoeren tegen de regerings- en ATMIS-troepen en de internationale strijdkrachten alsook tegen burgers en de zakenwereld, ook in de beveiligde gebieden in de hoofdstad Mogadishu. Ondanks de belofte van een totale oorlog tegen AS slaagt de regering-Hassan Sheikh Mohamud niet het momentum, gestart in augustus 2022, vol te houden. Dit onder meer door logistieke, organisatorische en financiële problemen. Bijkomend verhinderen onenigheid op politiek vlak en interclangeweld het momentum. Eind 2024 wordt de UN Assistance Mission in Somalia (UNSOM) vervangen door de UN Transitional Assistance Mission in Somalia (UNTMIS) en de African Union Transition Mission in Somalia (ATMIS) wordt vervangen door de AU Support and Stabilization Mission in Somalia (AUSSOM). Deze vernieuwing is cruciaal om een veiligheidsvacuüm te voorkomen. Ondanks de officiële start op 1 juli 2025 van de nieuwe vredesmacht van de Afrikaanse Unie kampt het AUSSOM met aanzienlijke financieringsproblemen en een tekort aan troepen. Begin 2025 lanceert AS een groot offensief waardoor eerdere successen van de regering worden teruggedraaid en de controle over belangrijke routes en steden, waaronder gebieden in de buurt van

Mogadishu, wordt versterkt. Tegen deze achtergrond besluit president Hassan Sheikh Mohamud eind maart 2025, enkele dagen na een ASaanslag tegen zijn persoon, op te roepen tot een Nationale Dialoog, met als doel alle belangrijke politieke actoren en oppositieleiders te verenigen tegen de gemeenschappelijke vijand. De centrale overheid heeft echter intern te maken met spanningen tussen Mogadishu en enkele lidstaten door de tussentijdse lidstaatverkiezingen en de organisatie van de toekomstige nationale presidentsverkiezingen. De deelstaten Puntland en Jubaland schorten de banden met de centrale overheid op vanwege politieke geschillen. De vanaf oktober 2023 door de federale overheid erkende en gesteunde SSC-Khatumo-regering in de betwiste noordelijke regio's, maakt het federale landschap nog complexer. Het begin van de tweede ambtstermijn van de Amerikaanse president Trump vertaalt zich in een toename van luchtaanvallen in Somalië tegen de Islamic State in Somalia (ISS) in Puntland – waar begin 2025 een offensief is gestart tegen de groepering – maar ook tegen AS in Zuid- en Centraal-Somalië in een poging om de terreinwinst tegen te gaan. Ook het geweld tussen clans houdt aan. Uit voornoemde landeninformatie komt verder naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is.

Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Middle Juba te worden beoordeeld. In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt geoordeeld dat de regio Middle Juba een gebied is waar het willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Middle Juba is gelegen in het zuiden van Somalië en vormt samen met Gedo en Lower Juba de deelstaat Jubaland. Al-Shabaab concentreert haar bestuursapparaat in de regio. De stad Jilib is het de facto hoofdkwartier van de groepering. Middle Juba is de enige regio in heel Somalië die bijna volledig onder controle staat van al-Shabaab, ondanks verschillende operaties tegen de groepering door het Somalische leger, de geallieerde troepen en de Jubalandse strijdkrachten. Het geweld omvat grondoffensieven en gerichte luchtaanvallen tegen AS-doelwitten, waar soms burgers het slachtoffer van werden. AS voert standrechtelijke executies uit, soms van burgers. Clanconflicten in de regio worden door de groepering onderdrukt. In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van september 2024 werd de bevolking van Middle Juba geschat op 430.129 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. In de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update) wordt gelezen dat ACLED tussen 1 december 2023 en 1 december 2024 21 geweldsincidenten registreert in de regio, waaronder de meerderheid valt onder de categorie explosions/remote violence (11). Alle incidenten zijn luchtaanvallen door het Somalisch leger en haar partners op AS-doelwitten. ACLED registreert 9 incidenten onder de categorie violence against civilians. Het gaat hier om gerichte moorden door AS met een vuurwapen en ontvoeringen met als motief een verdenking van spionage door het slachtoffer, overspel en het betreden van een ander clangebied dat AS had verboden. Een gevecht tussen twee AS-facties onder verschillend commando namelijk Ahmed Diriye en Mahad Karate, lijst ACLED op onder battles. Er zijn geen details over eventuele doden of gewonden. ACLED noteert in totaal 135 dodelijke slachtoffers in de regio Middle Juba. De meeste dodelijke slachtoffers registreert ACLED onder de noemer air/drone strike. Zo voeren nationale en internationale troepen op 7 mei 2024 een luchtaanval uit met als doel een AS safehouse in het dorp Kuunyo-Barrow (Jilib). Minstens 70 AS-strijders komen hierbij om, inclusief enkele buitenlandse senior fighters. In totaal noteert ACLED 22 burgerdoden in deze verslagperiode voor 10 incidenten onder civilian targeting. Een luchtaanval door vermoedelijk de VS is het enige incident waarbij burgerdoden vallen en AS niet genoteerd staat als verantwoordelijke. In AS-gecontroleerd gebied heeft de terreurgroep het gemunt op vermoedelijke spionnen en personen die de regels van AS overtreden. Uit de EUAA Country Guidance: Somalia van oktober 2025, blijkt dat ACLED 72 veiligheidsincidenten registreert in de periode van 1 april 2023 tot 31 juli 2025 (een gemiddelde van 0,6 incidenten per week), waarbij 415 doden vielen (ongeveer 96 doden per 100.000 inwoners). Tussen 1 april 2023 en 16 maart 2025 raakten 52.217 personen ontheemd uit Middle Juba vanwege conflicten of onveiligheid.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, na grondige analyse van de actuele beschikbare informatie en in navolging van de EUAA Country Guidance: Somalia van oktober 2025, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat een burger die terugkeert naar Middle Juba, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Na analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. Verzoekster brengt geen objectieve landeninformatie bij die deze beoordeling doorprikt. Verzoekster beperkt zich tot het bijbrengen van dezelfde landeninformatie omtrent de algemene veiligheidssituatie in Somalië en informatie die in lijn ligt met de bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoekster gaat verder niet in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van haar persoonlijke omstandigheden, in het licht van het risico om meer dan andere burgers het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze motieven worden

door de Raad bijgetreden. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier verder ook geen persoonlijke omstandigheden. In de mate dat verzoekster hiertoe verwijst naar haar vluchtrelaas, stipt de Raad aan dat dit ongeloofwaardig werd bevonden. Waar verzoekster nog stelt dat het meest logische zal zijn dat zij zal worden teruggestuurd naar Mogadishu, onderstreept de Raad dat verzoekster afkomstig is uit Middle Juba en dat de analyse van de veiligheidssituatie in deze regio werd gemaakt. Van een intern vestigingsalternatief in Mogadishu is geen sprake.

5.2.5. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de regio Middle Shabelle een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 (thans gewijzigd door het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden.

In het Verslag aan de Koning bij voormeld Koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan echter ook worden gelezen dat *“Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee hij de Raad niet heeft weten te overtuigen, zie *supra* (cfr. RvS 5 juni 2019, nr. 244.696).

5.5. In de mate dat verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van haar raadsman en een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES